

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Forrás:

Tárgy

639.3

Hely

Idő

1942

Személy

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Budapest „Horgászváros”

Séta a budai Dunaparton elkeseredett vasárnapi horgászok között

Most, hogy a háborús viszonyokra való tekintettel a nyaralási lehetőségek megnehezültek, az élelmes budapesti polgár más szórakozások után néz. A nagy választék között leginkább a vízzel szoros kapcsolatban álló sportok örvendenek nagy népszerűségnek: így az evezés, úszás és a horgászás. Különösen az utóbbi kezd nagy mértékben hódítani.

Vasárnap egész horgász-hadosztály lepté el a budai partot. Az Erzsébet-hídon menő villamosról letekintve, úgy tetszik, mintha valóságos mólóerdő állna ott. Közelebb érve látjuk, hogy nem más, mint lépcsőn ülő emberek sokasága, akik valami ostorszerűt tartanak a kezükben.

A horgászás érdekesítő dolog, még csak nézni is; leszálunk a villamosról s a part mentén sétálunk. Némelyek ki-

váncsi szemekkel néznek ránk, majd megnyugszanak, midőn látják, hogy nincs nálunk horgász-szerszám s nem akarjuk az orruk előtt «elhalászni» a halakat.

Sokan szeretik a kényelmet: lerögzítették botjukat s nyugodt lélekkel újságot olvasnak. Észre sem veszik, hogy valamely arra haladó uszály következtében a hullámok cipőjüket nyaldossák. Mit nem tennének meg egy halacskaért!...

Tessék elképzelni: ezek az emberek már korán felkéltek, fogták az ásót s gilisztát mentek «szedni». Az sem kétséges, hogy ezt a munkát kesztyű nélkül végezték. Ez a haleledel-szerzés kényelmetlenebb módja; sokkal egyszerűbb a légyfogás, aminek viszont az a hátránya, hogy csak hosszas gyakorlás után alkalmazható sikerrel. Megpillantunk egy ősz, öreg

horgászt, aki nagy figyelemmel nézi zsinórját, vajjon nem rúngatja-e az áldozat. Ennél megállapodunk, mert inkább „profinak», mintsem amatőrnek látszik. Megkérjük, engedje meg, hogy gyönyörködhessünk a halogás művésztáborában. Igent bólint, majd hozzáteszi:

— Ezek ne beszélgessenek az urak, beszélgetésztják a halakat.

A halak... Ezzel... andit egyet botján s tovább... Ha ezeket az el... nem tűrő szabab... tudósnak... valószínűleg megdőlnek... a hal nem halt» elméletet.

Nicsak! a zsinór... a bot vége lehajlik... nagy hal lesz! Kíváncsan lantunk az öreg arcára, az öröm helyett csak bosszús látunk.

— Megakadt valamiben — morogja.

Leveti cipőjét, harisnyáját, feltűri nadrágját s térdig begázol a vízbe. Hatalmas, korhadt fadarabot emel ki, megszabadítja a horgot, a «gerendát» pedig ismét beleveti a habokba: hadd fogja ki más is!...

Akaszítófa-humorról mondja felénk:

— Nem ilgen lovat akartam! Várunk még tovább. Csak nem akar jelentkezni egy árva hal sem; úgylátszik, hogy «sok az eszkimó és kevés a foka»; vagy pedig a halak is rájöttek arra, hogy a csábító giliszta-pecesenyében szűrős szerszám van elrejtve?

Szegények... mennyi csábításnak kell ellentállaniuk, míg Orsovóig érnek!...

Az öreg most botjával piszkál valamit a vízben; gömbölyű tárgy lehet, mert mindig kisiklik a bot alól. Végre sikerült! Egy alma... Már fogyasztja is. Megkérdezzük, hogy ilen lovat akart-e?

— Ha hal n'incs, alma is jó! — mondja s beleveti a csutkát a vízbe.

No, ebből elég volt! Ennek nincs szerencséje.

Lemegyünk még a Horthy Miklós-hídon is túl. Egy helyen nagyon piszkos a víz, tizen-tizenötön is szoronganak ezen a keskeny partszegélyen. Úgylátszik azt az elvet vallják, hogy legjobban a zavarosban lehet «horgászni».

Egyikük bosszúsán felkiált: — Hát nem lelte az utolsó gilisztámat!

Nesze neked, szegény horgász, most se hal, se giliszta! Foghatsz legyet, ha tudsz!

Visszaballagunk lassan. Semmi, de semmi hal a láthatáron! Az a csodálatos, hogy órákat tudnak eltölteni csendben, minden eredmény nélkül. Talán az ősmagyarok halászszelleméből maradt bennük valami...

Legtöbbjük hal és giliszta nélkül tér haza, de fő, hogy elmondhatja ismerőseinek:

— Lenn voltam a Duna horgásztam, igazán élvezetes sport!...

Lehet, hogy élvezetes, eredményt «kézzelfogható» halat azonban keveset láttunk az elkeseredett vasárnapi horgászoknál...